

staltningers finansiering og afstemningsreglerne herom i Generalforsamlingen.

Udenrigsminister *Couve de Murville* bemærkede, at medens visse lande, navnlig Canada og Irland, er særlig interesserede i at løse problemkomplekset omkring de fredsbevarende operationer, var Frankrig opmærksom på, at ingen tænker på at udvide antallet af fredsbevarende operationer, og at ingen sådan ny intervention kan forudses og forhåbentlig ikke kan påregnes i lang tid fremover.

Flertallet af repræsentanter udtalte, at 33-magts udvalget skulle fortsætte sit arbejde og gøre en mere alvorlig indsats for at nå til enighed. *Italien* mente derimod, at det nu måtte påhvile Generalforsamlingen selv at udvirke et kompromis, medens *Jamaica* foreslog nedsættelsen af flere mindre udvalg, der hver for sig skulle søge opnået enighed om en enkelt side af problemkomplekset. *Trinidad-Tobago* tilrådede, at drøftelserne midlertidigt blev indstillet i håb om, at forhandlingspausen ville bidrage til en modificering af de modstående synspunkter, mens *Brasilien* udtalte rent ud, at det var spild af tid og kræfter at søge at nå en løsning ved yderligere forhandlinger. Efter Brasiliens anskuelse var en egentlig pagt-revision fornøden, hvilket bl. a. *Ceylon* og *Algeriet* kunne tilslutte sig under hensyn til den vækst i FN's medlemstal og den ændring i forholdet mellem de fem stormagter, der havde fundet sted siden 1955.

Samtlige *nordiske udenrigsministre* beklagede, at der fortsat bestod uoverensstemmelser om fredsbevarende operationers iværksættelse og finansiering. Både *Per Hækkerup* og *Ahti Karjalainen* så dog et lyspunkt deri, at disse uoverensstemmelser rent faktisk ikke har og næppe heller ville hindre FN i at gribe ind, når det store flertal af medlemmerne anså det for nødvendigt. *Per Hækkerup* advarede mod at presse på for at opnå en løsning, som ikke kunne vinde tilslutning fra et stort flertal, herunder fra de faste medlemmer i Sikkerhedsrådet, og *Torsten Nilsson* fremhævede, at der ikke i forsøget på at lægge fastere rammer om de fredsbevarende foranstaltninger måtte træffes forholdsregler, der kunne forringe allerede indvundne erfaringer. *John Lyng* tilsluttede sig den canadiske udenrigsministers tanker.

I forbindelse med *FNs finansielle stilling* var der almindelig tilfredshed med det arbejde, der var udført af 14-magts ad hoc komiteen vedrørende FN's og særorganisationernes finanser og budgetter, og som ville muliggøre en bedre økonomisering med organisationernes midler. Adskillige lande, bl. a. de nordiske, fremhævede, at ad hoc komiteen havde skabt et grundlag for ydelse af frivillige bidrag, og efterlyste finansiell støtte til FN; imidlertid gav alene *Japan* tilsagn om et bidrag på \$ 2,5 mill. Udenrigsminister *Couve de Murville*, på hvis initiativ den 20. samling havde oprettet ad hoc komiteen, udtalte, at man ved at optage dens to beretninger til snarlig drøftelse ville kunne fremskaffe nye midler til FN og forbedre FN-kredsens budgetlægning og administration. Frankrig betragtede de to beretninger som indbyrdes afhængige, og med denne reservation ville Frankrig deltage i drøftelserne med ønske om sammen med alle andre at deltage i de nødvendige foranstaltninger.

Generalsekretær U Thant havde den 1. september udtalt uvilje imod at påtage sig endnu en 5-års periode i embedet ud fra personlige, politiske og principielle overvejelser. Under generaldebatten udtalte samtlige talere, bortset fra Albaniens repræsentant, sig i mere eller mindre direkte vendinger til fordel for, at U Thant fortsatte; adskillige fremhævede dog, at det påhviler medlemsstaterne selv at skabe sådanne vilkår, der ville bevæge U Thant til at overveje sin beslutning på ny. Udenrigsminister *Gromyko* udtalte, at såfremt U Thant skulle udtrykke villighed til at fortsætte sit arbejde som generalsekretær, ville dette fuldt ud svare til Sovjetunionens ønsker, og en hertil svarende formular blev anvendt af Sikkerhedsrådet den 29. september i en fælles-udtalelse om generalsekretæren.

Den internationale Domstol har som følge af sin afvisning af Sydvestafrika-sagen den 18. juli været genstand for skarp kritik, navnlig fra de uforpligtede landes side. Disse lande har i domstolens sammen-sætning set en utilfredsstillende afspejling af dagens politiske realiteter, og har derfor — som f. eks. Kenya, Ethiopien, Burundi og Den centralafrikanske Republik — krævet